

henhøre under Behandlingen af den foreliggende Sag, vil det være den Bestemmelse i Lovforslagets § 3, at der „af det befarnede Mandskab indkaldes efter de i Værnepligtsloven givne Regler saa Mange, som behøves til Bemandingen af de Skibe, der ifølge § 4 aarliggen skulle udrustes“, som min Bemærkning kommer til at vedrøre, og det er da navnlig om den Maade, hvorpaa Stopning af Mandskab nu foregaaer, naar der skal ske Indkaldelse til Orlogs, at jeg skal sige et Par Ord. Naar der skal indkaldes et Antal befarnede Matroser til Flaadens Udrustning i Fredstid, saa er det Skik, at man stopper en heel Masse heel og halvbefarnede Matroser, naagtet man langtfra bruger dem alle. Der gives da disse Folk de saakaldte Underholdspenge, imod at de, saalænge indtil de blive indkaldte eller dimitterede, ikke maae gaae til Coffardis. Disse Underholdspenge ere nu langtfra tilstrækkelige til, hvad en Mand behøver at leve af; men der er en anden Side af Sagen, der gjør, at dette maa siges at være meget misligt, og det er, at Stopningen af disse Folk ofte finder Sted netop paa en Tid, hvor Coffardisarten har stærkest Brug for dem. Dette har viist sig i høi Grad iaar, idet man endogsaa har troet at burde udvide Stopningen af Mandskab til saadanne Skibe, som vare komne ind til Frederikshavn paa Grund af Is- eller Veirforhold. Det er vel sandt, at da Underretning derom indløb til vedkommende Ministerium, befalede dette strax, at Stopningen skulde ophøre; men det forekommer mig dog at være uheldigt, at man saaledes kan stoppe et Skibs Mandskab, der er paa Reise; og det er ikke alene for Frederikshavns Vedkommende, at dette er skeet, men jeg veed, at det Samme finder Sted ogsaa i andre Havne. Det forekommer mig derfor, at denne Maade at ordne Indkaldelsen paa ikke er hensigtsmæssig. Jeg skal nu ikke stille Forslag til en anden Ordning, men jeg skal blot henstille til den høitagtede Minister, om han ikke kunde tænke sig en anden Maade at ordne Indkaldelsen paa, og da navnlig saaledes, at idetmindste kun saa meget Mandskab stoppedes, som der skulde bruges.

Marineministeren: Med Hensyn til den Forespørgsel, som blev rettet til mig af det

ærede Medlem, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at denne Sag aldeles henhører under Justitsministeriet. Der er jo forresten en Værnepligtslov under Forhandling i Folkethinget, under hvilken dette Spørgsmaal vil finde sin Drøftelse. Fra Marinens Standpunkt er det naturligtvis aldeles ligegyldigt, hvor Mange eller Faa der stoppes, naar der kun skaffes det Antal tilveie, som Marinen behøver; men det er derimod for at opnaae en retfærdig Fordeling af Værnepligtsbyrden, at der nu stoppes saa Mange. Det er nemlig først i det Dieblis, de stoppes, at man kan see, hvor Mange der er i Landet, og saasnart Justitsministeriet faaer dette Tal opgivet, tager det Bestemmelse om, hvilke af dem der ikke maae gaae tilføes, og giver de Andre frie. Det er altsaa kun en saa kort Tid, at Stopningen finder Sted, som er nødvendig for at see, hvor mange Søfarende der er tilstede i Landet. Man tager saa naturligtvis dem, som ingen Togter have, frem for Andre, og, saavidt mig bekjendt, er det kun Folk med Kul Togter, der blive tagne.

Krieger: Maa ske jeg med Hensyn til dette af det ærede 6te Medlem for 6te Kred (W. Petersen) berørte Forhold, som ganske vist nærmest henhører under Værnepligtsloven, særligt turde henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa den Betænkning af Folkethingsudvalget i denne Sag, der, om jeg ikke feiler, allerede er omdeelt, og hvori netop er gjort Forslag angaaende dette Forhold. I hvilken Grad dette nu maatte tilfredsstille det ærede Medlem fra Odense, kan jeg jo ikke have nogen Mening om, men i denne Betænkning foreligger, som sagt, Forslag til Ordningen af denne Sag i dens Enkeltheder. — Forøvrigt vil jeg, hvad den foreliggende Sag angaaer, kun udtale som min personlige Mening, at det Lovforslag, som her er kommet til os fra Folkethinget, i sine allerfleste Punkter vistnok egner sig til at vedtages af Landstinget. De enkelte Spørgsmaal, der kunne være tilbage, dreie sig fortrinsviis om Søofficerskolen og ere vistnok af den Art, at de rettest bør gjøres til Gjenstand for en nærmere Overveielse mellem Sagens 1ste og 2den Behandling — hvorved jeg dog ikke mener, at denne Overveielse skal